

Για μεγάλα κέρδη (Β΄ Κορ. θ΄ 6-11) (Αρχιμανδρίτης Ιερώνυμος Νικολόπουλος, Α΄ Γραμματεύς - Πρακτικογράφος της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος)

[/ Πεμπτούσια](#)

Μία από τις χειρότερες αντιλήψεις που κυριαρχούν ως θεμέλιο στην κοσμική νοοτροπία, είναι η τακτική της ήσωνος προσπάθειας. Οι θιασώτες της - και δυστυχώς είναι πλειοψηφία- επιδιώκουν με τη μικρότερη δυνατή, έως καθόλου, προσπάθεια να κερδίσουν τα μέγιστα, ει δυνατό τον κόσμο όλο! Και αυτή η νοοτροπία καλλιεργείται, ώστε να διαστρωματωθεί συνολικά.

Βλέπουμε έτσι τους μαθητές να διδάσκονται ο,τι μπορούν άκοπα να κατακτήσουν τη γνώση ή κι αν δεν την κατακτήσουν, ότι υπάρχουν πλάγιοι τρόποι που θα τους εξασφαλίσουν μία βολεμένη ζωή. Οι ίδιοι οι υπεύθυνοι για την εκπαίδευση των παιδιών μας, αναλίσκονται όχι στο πως θα εξασφαλίσουν παιδεία, αλλά στο πως θα

διασφαλίσουν με τα ελάχιστα προαπαιτούμενα την αποφοίτηση των μαθητών και τη χορήγηση του απολυτηρίου. Στη συνέχεια οι φοιτητές, κατανοώντας τον χρόνο των σπουδών ως ευκαιρία για άλλα, επιδίδονται στο κυνήγι του ελάχιστου προαγωγίμου βαθμού, του γνωστού, ώστε τυπικώς να είναι εντάξει για τη λήψη του πτυχίου ασχέτως γνώσεων. Αλλά και μετά, κυριαρχεί η ουτοπική διεκδίκηση του λίγου κόπου και των πολλών χρημάτων. Και τέτοια προπέτεια καλλιεργείται από αυτό, ώστε να προβάλλονται ακόμη και παράλογες διεκδικήσεις ως αιτήματα. Στο τέλος, φταίνει πάντα οι άλλοι για τα όποια προβλήματα, καθώς «δεν κάνουν σωστά τη δουλειά τους» η «κοιτούν μόνο το συμφέρον τους», τη στιγμή που οι παντες «επί τω αυτώ κρίματι έσμεν»!

Αυτό δεν ισχύει μόνο σε επαγγελματικό επίπεδο, αλλά και σε θέματα πορείας ζωής. Πόσοι, θέλουν μεν να λέγονται καλοί γονείς, επιδιώκουν όμως, «να ζήσουν και τη ζωή τους» προσπαθώντας να ξεφύγουν όσα μπορούν από τα γονεϊκά βάρη! Πόσοι, αποφεύγοντας το χρέος τους προς τους γονείς, κοιτούν να τους «ταχτοποιήσουν» σε κάποιο ίδρυμα θεωρώντας ότι εκπλήρωσαν στο ακέραιο το καθήκον τους! Πόσοι προσέρχονται στη συζυγία σκεπτόμενοι το ότι θα ωφεληθούν κι όχι το πως θα αναλωθούν! Πόσοι κλείνονται στο βολεμά τους και αρνούνται να δεσμευθούν με οικογένεια και υποχρεώσεις, λιποτακτούντες έτσι από τον αγώνα της ζωής!

Η πνευματική τακτική

Παρουσιάζοντας ανάγλυφη τη διαφορά της παραπάνω περιγραφόμενης νοοτροπίας από τη νοοτροπία του Ευαγγελίου, ο αποστολος Παύλος χρησιμοποιεί με γλαφυρότητα μία εικόνα πολύ οικεία στην τότε εποχή. Παίρνει αφορμή από τη διαδικασία της σποράς και λέει το αυτονόητο. Όποιος σπέρνει με τσιγκουνιά, θα θερίσει λίγο καρπό. Κι όποιος σπέρνει με την καρδιά του, θα θερίσει πλούσια. Ουσιαστικά αναδεικνύει τη διαφορά της ορθολογιστικής, ωφελιμιστικής λογικής από την πνευματική, πρακτική και ωφέλιμη λογική. Ενας ο οποίος δεν έχει την εμπειρία της σποράς, δεν κατανοεί γιατί σκορπίζεται τόσοσ σπόρος στα χωράφια και αδειάζουν οι αποθήκες. Του φαίνεται παράλογο, η τουλάχιστον σπάταλο. Αν όμως, δεν αδειάσουν οι αποθήκες, δεν πρόκειται να ξαναγεμίσουν και μάλιστα με πολλαπλάσιο καρπό. Αν δεν «πεταχθεί» και μάλιστα μπόλικος ο σπόρος σε κάθε σημείο του χωραφιού, δεν πρόκειται να αναφυεί καρπός πολυς, πολλαπλάσιος του σπόρου που κατ' άλλους «πετάχθηκε»!

Ποιο είναι το χαρακτηριστικό της σποράς και στη συνέχεια της καρποφορίας; Ότι είναι μία διαδικασία που δεν φαίνεται, καθώς εξελίσσεται κάτω από τη γη και θέλει τον χρόνο της. Κι όμως, κανεις δεν αμφιβάλλει ότι από το σπαρμένο σπόρο φύεται καρπός, ούτε έχει δεύτερες σκέψεις για το αν θα διαθέσει τον σπόρο, καθώς είναι ο μονος τρόπος να φθάσει στον καρπό. Μοιάζει με άλλα λόγια η διαδικασία αυτή με τον τρόπο της πνευματικής εργασίας.

Με την καρδιά μας

Τι θέλει να μας τονίσει ο Απόστολος; Επειδή η συνάφεια του κειμένου αφορά στην ελεημοσύνη, πολλοί θεοφόροι Πατέρες ερμηνευοντας το χωρίο, επικεντρώνονται στην ολοκάρδια προσφορά στον αδελφό και μάλιστα τον εμπερίστατο. Τονίζουν πως δεν επιτρέπεται είτε να προσφέρουμε με τσιγκουνιά σκεπτόμενοι πρώτα το υλικό μας συμφέρον, είτε να έχουμε δεύτερες σκέψεις για το αν η προσφορά μας έπιασε τόπο. Ελέγχουν την ελεημοσύνη «διά το θεαθήναι» και καλλιεργούν το πνεύμα θυσίας στην κάθε στιγμή της επίγειας ζωής, όχι για να κερδηθεί κάποτε η «άλλη», αλλά για να βιωθεί τώρα η όντως ζωή και να πραγματωθεί το «ελθέτω η Βασιλεία σου ως εν ουρανών και επί της γης».

Υπάρχει όμως και η ερμηνεία της ασκητικής γραμματείας. Εκεί ο στιχος: «ο σπείρων φειδομενωσ φειδομενωσ και θερίσει, και ο σπείρων επ' ευλογίαισ επ' ευλογίαισ και θερίσει» ερμηνεύεται στην προοπτική της θεώρησης της ζωής. Γι' αυτό και η ερμηνεία, ως διαρκής προτροπή, είναι όχι μόνον την ελεημοσύνη, αλλά με ο,τι καταπιάνεσαι άνθρωπε, να το κάνεις με όλη σου την καρδιά, με όλο σου το

είναι, με όλες σου τις δυνάμεις, ώστε με τη θεία ευλογία να καταστείς πολύκαρπος και καλλίκαρπος! Λιποψυχίες, δεύτερες σκέψεις, πισωγυρίσματα, ιδιοτέλεια και σκοπιμότητα δεν αρέσουν στον Κύριο της Δόξης, ο οποίος διεκδικεί το «εξ όλης της ψυχής και εξ όλης της καρδιάς και εξ όλης της διανοίας» του κάθε ανθρώπου που αναφέρεται προς Αυτόν.

Αδελφοί μου, η ζωή του καθενός μας είναι μοναδική και ανεπανάληπτη. Το πως θα τη ζήσουμε εναπόκειται στις αποφάσεις μας. Ο Κύριός μας δεν διεκδικεί από τη ζωή μας πολλά, ούτε διεκδικεί λίγα. Τα διεκδικεί όλα! Γι' αυτό και οι χριστιανοί ζούμε τη ζωή μας στην πληρότητά της, με την καρδιά μας, περνώντας την κάθε μας στιγμή εν αναφορά προς Αυτόν και το θείο θέλημά Του!

Πηγή: www.agiazoni.gr